

am verò legitimam esse, probo ex eo: Quia finitum esse quoad
essentiam magna est imperfectio, Essentiæ verò suæ & perfectio-
nis nullos agnoscere fines, quibus ens aliquod limitari possit ma-
xima est perfectio. Quod primo statim intuitu clarum esse vide-
tur. Si E. à Deo tanquam Ente perfectissimo & simplicissimo re-
movenda est omnis imperfectio, erit & hæc ab ipso rejicienda,
finitam scil. habere essentiam finitamque perfectionem, & è con-
trario ejus opposita perfectio potius Deo tribuenda erit: Quæ est
infinitas quoad essentiam & perfectionem. Deduci igitur & de-
monstrari ex lumine rationis potest Dei infinitas quoad essenti-
am & virtutem.

Th. VI. Deinde absq; verbi divini revelatione manifestum
nobis esse potest, Ens illud perfectissimum & primum habere
quoque potentiam perfectissimam & à nullo limitatam aut limi-
tabilem. Hoc enim Philosophi accuratiores ferè omnes ex prin-
cipiis naturalibus passim declarârunt & probârunt, paucis (inter
quos sunt Plinius & Plutarchus, qui multa recensent, quæ Deus
non possit, vel quia non rectè usi sunt ratione, vel quia præcon-
ceptas falsas foverunt opiniones) dissentientibus. Quæ autem
potentia est perfectissima nullisque limitibus circumscribi pot-
est, illa est infinita. Sed Dei potentia est hoc modo comparata. E-
scimus etiam ex naturæ principiis, Dei potentiam esse simplici-
ter infinitam. Ratio est, quia potentia hujus entis sive Dei quo-
ad rem simplicissimè unum est cum ejus essentiâ, ut ita cum po-
tentia Dei est infinita, non possit non infinita esse ejus essentia.
Eâdem argumentandi ratione etiam ex omniscientia & reliquis
attributis divinis positivis, quæ rationis lumine nobis innotes-
cunt, Deum essentialiter infinitum esse probare licet. Attributa
enim illa omnia infiniti scil. generaliter & vi vocis spectati ra-
tionem habent. Quæ prolixius deducendi nobis proposita brevi-
tas vetat.

Th. VII. Jam verò paucis dispiciendum erit, quomodo Ari-
stotelem ab hac suspitione liberandum esse Peripatetici censeant.
Et quidem, quod primum attinet, *qu. 6. 8. phys.* docet, in magni-
tudine non posse dari infinitum, id frustra affertur pro accusando
Aristotele. Aristoteles enim, ut plurimi eum excusant, ibi non lo-